

G

G	simbol pentru giga.
g.	simbol pentru gram (gr. <i>gramma</i>).
G.A.B.A.	abr. acidul gama-aminobutiric.
GALACTOFOR	(gr. <i>gala, galactos</i> – <i>lapte</i> + <i>phorein</i> – <i>a duce</i>) canalele excretoare prin care trece laptele.
GALACTOFORITĂ	inflamația canalelor excretoare ale glandelor mamare.
GALACTOFOROMASTITĂ	inflamația concomitentă a canalelor galactofore și a glandei mamare.
GALACTOGEN	care determină secreția lactată.
GALACTOGOG	(gr. <i>gala</i> + <i>agagos</i> – <i>care aduce</i>) substanță medicamentoasă sau alimentară care mărește secreția lactată.
GALACTOPOIEZĂ	(gr. <i>gala</i> + <i>poiein</i> – <i>a face</i>) elaborarea laptelui de către glanda mamară.
GALACTOREE	(gr. <i>gala</i> + <i>rhoe</i> – <i>râu, a curge</i>) secreție excesivă și spontană a laptelui de către glandele mamare.
GALACTOZĂ	monozaharid benzoic izomer al glucozei, prezent în lapte, sub formă de lactoză.
GALACTOURIE	(gr. <i>gala</i> + <i>ourein</i>) eliminare de urină cu aspect lăptos.
GALACTOZEMIE	prezența galactozei în sânge.
GALENIC	după Galenos, (103-201) medic grec care a trăit la Roma și care a studiat plantele medicinale fiind considerat părintele farmaciei; se spune despre medicamentele extrase din vegetale, prin opoziție cu cele preparate din substanțe chimice pure.
GALVANOCAUTER	cauter al cărui vârf este încălzit prin pătrunderea unui curent electric de slabă tensiune dar de intensitate puternică.
GALVANOTERAPIE	după medicul italian Luciano Galvani (1737-1798), metodă care constă din aplicarea unui curent electric continuu în scopuri terapeutice.
GAMA (GAMMA)	a treia literă a alfabetului grecesc.
GAMACARDIOGRAFIE	evaluarea funcției cardiace, a debitului cardiac și a circulației pulmonare, prin scintigrafie, tehnică bazată pe studiul diluției pe care o suferă o substanță radioactivă care emite raze gama și care este introdusă în circulație.
GAMADIAGNOSTIC	diagnostic cu ajutorul unei substanțe radioactive care emite raze gama.
GAMAENCEFALOGRAFIE	diagnosticul leziunilor cerebrale circumscrise, tumori, abcese, hematoame, cu ajutorul scintigrafiei.
GAMAGLOBULINE	ansamblul globulinelor plasmatică cu mobilitate electroforetică minimă.
GAMAGLUTAMIL-TRANSFERAZĂ	enzimă a cărei dozare în sânge permite aprecierea funcției hepatice și biliare.
GAMAPATIE	orice anomalie cantitativă sau calitativă a imunoglobulinelor plasmatică, cum ar fi: agamaglobulinemie, hiperglobulinemie, macroglobulinemie.
GAMBĂ	segment al membrului inferior cuprins între genunchi și gleznă.

GAMET	<p>1. (gr. <i>gametes</i> – soț, <i>gamos</i> – căsătorie, <i>unire</i>), celulă sexuală spermatozoid (mascul) și ovulă (femel) care prin unire dau zigotul,</p> <p>2. celulele sexuale care participă la conjugăție și copulație; există planogameți, mobili, aplanogameți, imobili, isogameți, egali, anisogameți, neuniformi, unde gametul femel este mai mare (macrogamet), iar cel mascul este mai mic (microgamet).</p>
GAMETOGENEZĂ	formarea gameților masculin și feminin pornind de la celule germinative primordiale; la bărbat formarea succesivă de spermatogonii, spermatocite, spermatozoid și spermatozoizi; la femeie, formarea succesivă de ovogonii, ovocite și ovule.
GAMETOGONIE	(gr. <i>gamos</i> + <i>goneia</i> – producție, înmulțire), înmulțire sexuală (prin unirea unui gamet mascul cu unul femel).
...GAMIE	(gr. <i>gamos</i>) în completarea altor cuvinte are sensul de reproducere, perpetuare.
GAMMAPATIE	boală care afectează numărul sau calitatea imunoglobulinelor din sânge.
GANGLIECTOMIE	(gr. <i>gaglion</i> – nod + <i>ektome</i> - ablație) ablația unui ganglion în scop de diagnostic sau curativ.
GANGLIOCITOM	tumoră constituită în special din celule ganglionare mature, adesea calcificată și chistică, cu creșterea lentă și în general benignă.
GANGLIOGLIOM	tumoră compusă din celule ganglionare și celule gliale care pot suferi o transformare malignă, dar cu evoluție lentă.
GANGLIOM	tumoră a ganglionilor simpatici.
GANGLION	<p>1. (gr. <i>gaglion</i> – nod, <i>ganglion</i>) grup de celule nervoase situate în afara creierului și măduvei spinării;</p> <p>2. sin. limfonodul, formațiune anatomică alcătuită din celule nervoase situată pe traiectul unui nerv (ex. ganglion rahidian, simpatic, parasimpatic etc.),</p> <p>3. formațiunea anatomică alcătuită din celule limfoide situată pe un vas limfatic.</p>
GANGLION CELIAC	ganglion nervos visceral prevertebral, pereche, situat la dreapta și la stânga aortei, în fața trunchiului celiac.
GANGLION LIMFATIC	mici organe sferoide situate pe traiectul vaselor limfatice, formate dintr-o aglomerare de celule limfoide, ganglioni limfatici sunt organe limfopoetice și centri de fagocitoză.
GANGLION NERVOS	aglomerare de celule nervoase, situată pe traiectul unui nerv.
GANGLIONEUROM	tumoră benignă a țesutului nervos simpatic, cu structură similară ganglionului simpatic.
GANGLIOPLEGIE	substanță care împiedică în mod temporar transmiterea influxului nervos prin ganglionii vegetativi.
GANGRENĂ	(gr. <i>gagraină</i> – roadere, mâncare) necroză a unei porțiuni mai mult sau mai puțin întinse caracterizat prin mortificarea și putrefacția țesuturilor adiacente.
GANGRENĂ DE SPITAL	sin. fasciita necrozantă
GARGARISM	medicament lichid destinat spălării și dezinfectiei gurii și faringelui.
GAROU	legătură elastică servind la exercitarea unei compresii externe, circulare, pe un membru, cu scopul de a opri sau a se preveni hemoragia.
GASSER	ganglion voluminos și senzitiv al trigemenului, în formă de semilună, la care se leagă trei ramuri: nervul oftalmic, nervul maxilar superior și nervul mandibular; este situat la vârful stâncii osului temporal.
GASSERECTOMIE	ablația ganglionului Gasser, practică mai ales în cazurile de nevralgie facială rebelă.
GASTRALGIE	(gr. <i>gaster</i> , <i>gastros</i> – stomac + <i>algos</i> - durere) durere provocată de modificări patologice ale stomacului.
GASTRINĂ	fiecare din substanțele de natură hormonală secretate de mucoasa gastrică și duodenală, mai precis la nivelul antrului piloric; stimulează secreția gastrică de acid clorhidric și de pepsină.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

GASTERECTOMIE	rezeecție operatorie parțială sau totală a stomacului.
GASTRITĂ	afecțiune inflamatorie și distrofică a stomacului evoluând acut sau cronic.
GASTROCEL	(gr. <i>gaster</i> + <i>kele</i> – <i>umflătură</i> , <i>hernie</i>) hernia stomacului.
GASTRODINIE	(gr. <i>gaster</i> + <i>odyne</i> - <i>durere</i>), sin. gastralgie, suferința stomacului manifestată prin dureri în regiunea epi și mezogastrică.
GASTRODISCOIDES	(gr. <i>gaster</i> + <i>discos</i> + <i>eides</i> - <i>asemănător</i>) plathelminț din familia <i>Paramphistomatidae</i> cu partea superioară în formă de con, iar în cea posterioară de disc, care parazitează în intestin la om și porc.
GASTRODUODENAL	care se referă la stomac și la duoden.
GASTRODUODENITĂ	inflamația mucoasei gastrice și a celei duodenale.
GASTROENTERITĂ	inflamația acută sau cronică a mucoasei gastrice și a celei intestinale.
GASTROEPIPLOIC	care se referă la stomac și la epiploon.
GASTROFIL	(gr. <i>gaster</i> + <i>phylia</i> – <i>iubire</i> , <i>prietenie</i>) parazit al tubului digestiv reprezentat de forma larvară a unei insecte din familia <i>Gasterophilidae</i> , clasa <i>Hexapoda</i> , care parazitează la cabaline.
GASTROFRENIC	care se referă la stomac și la diafragm.
GASTROMEALIE	mărirea stomacului față de normal
GASTROPATIE	orice afecțiune a stomacului.
GASTROPEXIE	operație prin care stomacul este fixat de pereții abdominali.
GASTROPLEGIE	paralizia pereților stomacului care conduc la ectazie accentuată.
GASTROPILORIC	care se referă la corpul stomacului și la pilor.
GASTROPLICATURARE	operație care constă în reducerea volumului unui stomac dilatat, prin plicaturarea peretelui său.
GASTROPTOZĂ	ptoza (deplasarea) stomacului și căderea lui, datorată relaxării ligamentelor de fixare.
GASTRORAFIE	sutura stomacului.
GASTRORAGIE	hemoragie care are sediul în mucoasa stomacului.
GASTROREE	hipersecreția de suc gastric care produce vomizări.
GASTROSCOPIE	examen vizual direct al interiorului stomacului cu ajutorul unui endoscop introdus prin esofag.
GASTROSPASM	contractia puternică a tunicii musculare a stomacului.
GASTROTOMIE	deschiderea și secționarea stomacului.
GASTRULĂ	(gr. <i>gastro</i> , <i>gastron</i> - <i>abdomen</i>) stadiu de dezvoltare embrionar ce urmează celui de blastulă și în timpul căruia se formează foițele embrionare.
GATISM	<ol style="list-style-type: none">1. stare de decrepitudine profundă, fizică și mentală, a unor bolnavi paralizați, alienați sau foarte bătrâni care prezintă incontinență sfincteriană, deseori complicată cu escare de decubit;2. în mod abuziv, termenul este folosit și pentru slăbiciune intelectuală.
GATOS	se spune despre un infirm sau un alienat cu incontinență de urină și materii fecale.
GAURA DE CONJUGARE	fiecare din orificiile, la dreapta și la stânga, cuprinse între două vertebre prin care ies nervii rahidieni din canalul vertebral.
GAURA ISCHIOPUBIANĂ	orificiul mare al osului iliac, delimitat în sus de cavitatea cotiloidă, înaintea de pubis și în spate de ischion.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

GAURA OCCIPITALĂ	orificiu mare ovalar care traversează partea inferioară mediană a osului occipital; face să comunice cavitatea craniană cu canalul rahidian.
GAURA OVALĂ	orificiu al etajului mijlociu al bazei craniului, săpat în aripa mare a sfenoidului, în spatele găurii mari rotunde.
GAUSS (CURBA)	curbă în formă de clopot, indicând distribuția normală probabilă a unui ansamblu de date.
GAVAJ	introducerea alimentelor în stomac cu ajutorul unui tub.
GAZDĂ	om sau altă ființă, inclusiv păsări sau artropode care, în condiții naturale, întreține sau adăpostește un agent infecțios.
GEL	(lat. <i>gelum</i> – <i>gheață, îngheț</i>) corp cu structură asemănătoare piftiei fiind un sistem coloidal uniform dispersat
GELATINĂ	(lat. <i>gelatio</i> - <i>piftie</i>) holoproteină obținută prin încălzirea la autoclav a colagenului animal, prezentată sub formă de foi translucide, casante, solubile în apă caldă, se folosește în tratament ca substituent de plasmă și în farmacie ca agent solidifiant pentru prepararea ovulelor și supozitoarelor.
GELATINA DE CHINA	sin. agar-agar.
GELFOAM	produs hemostatic cu aspect poros, obținut prin încălzirea unei soluții de gelatină îmbibată cu formol și trombină; produsul este folosit în chirurgie.
GELOZĂ	gel care se obține din dizolvarea agar-agarului în apă, cu utilizări în mediile de cultură din microbiologie.
GELULĂ	capsulă constituită din două anvelope gelatinoase care se îmbucă una pe alta, cuprinzând o substanță medicamentoasă, gelulele se dizolvă repede în sucul digestiv.
GEMELAR	care se referă la gemeni.
GEMINAT	care este dublu sau dispus în perechi.
...GEN	1. sufix care are înțelesul de: a produce (ex. patogen) 2. care este produs, de origine (ex. neurogen).
GENĂ	(gr. <i>gennan</i> – <i>a produce</i>) particula elementară dintr-un cromozom, formată esențial din acid dezoxiribonucleic și care este responsabilă de transmiterea ereditară a unui caracter.
GENĂ ALELORFĂ	fiecare din cele două gene ce ocupă locuri identice pe cromozomii omologi și care determină caractere opuse.
GENERAL	care se referă sau se întinde la tot organismul, ex. circulație generală, anestezie generală.
GENERAȚIE	1. (lat. <i>generatio</i> – <i>reproducerea ființelor vii</i>), funcția de reproducere a ființelor, succesiunea ereditară dintre generații (una parentală care dă naștere unei noi generații, care la rândul ei va da naștere la alta etc), generația poate fi compusă din organisme uni sau pluricelulare sau celule ale unui organism, 2. totalitatea unor produși de aceeași vârstă care rezultă din părinți asemănători.
GENERIC	1. care se referă la un gen; 2. denumire (comună recunoscută internațională) .
GENETICĂ	1. știința eredității; 2. care se referă la studii privind ereditatea.
GENETICIAN	specialist în genetică.
GENEZĂ	1. mod de formare, de producere; 2. origine; 3. etiologie, vorbind de o boală.
GENEZIC	care se referă la reproducere.
GENGOU	v. Bordet-Gengou (cocobacilul).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

GENIC	care se referă la gene.
GENICULAT	în anatomie, se spune despre structuri sau despre formațiuni în formă de genunchi sau unghiulare.
GENIOGLOS	(gr. <i>geneion</i> – bărbie + <i>glotta, glossa</i> - limbă) denumirea unui mușchi care se găsește între bărbie și limbă.
GENIOHIOID	(gr. <i>geneion</i> + <i>hyoides</i> – asemănător literei Y) mușchi situat între bărbie și osul limbii.
GENIOPLASTIE	orice operație plastică efectuată la nivelul bărbiei.
GENITAL	(lat. <i>genitalis</i> – fecund, rodnic) care se referă la reproducerea sexuată.
GENITOCRURAL	care se referă la organele genitale și la coapsă.
GENOM	(gr. <i>gennan</i> – a produce) ansamblul cromozomilor unui gamet al cărui număr este caracteristic pentru fiecare specie și care sunt prezenți într-un singur exemplar, aceste celule având două genotipuri, la specia umană genomul este format din 23 de cromozomi.
GENOTIP	ansamblul genelor conținute în celulele unui organism și care constituie patrimoniul său ereditar.
GENU RECURBATUM	deformare congenitală sau dobândită a genunchiului, caracterizată prin prezența unui unghi deschis înainte, format de gambă și coapsă, când aceasta se află în extensie maximă.
GENU VALGUM	deformare a membrului inferior, constând într-o incurbare cu concavitatea internă a coapsei și a gambei, cu proeminarea genunchiului înăuntru.
GENUIN	(lat. <i>genuinus</i> – firesc din naștere) propriu, natural, născut, adevărat, idiomatic.
GEODĂ	1. cavitate bine delimitată, situată în interiorul unui țesut și rezultând dintr-un proces patologic; 2. cavitate reală sau fictivă, ce apare pe imaginea radiologică a unui os, cu aspect de pată clară, rotunjită.
GEOFAGIE	consumul de pământ, ca urmare a pervertirii gustului.
GERIATRIE	ramură a gerontologiei care se ocupă cu studiul aspectelor fiziopatologice ale vârstei înaintate.
GERMEN	parte care constituie punctul de plecare în dezvoltarea oricărui organism.
GERMINAL(GERMINATIV)	care se află la originea unei proliferări celulare.
GERODERMIE	senilism caracterizat prin apariția pe piele a ridurilor, uscarea și flascărea pielii.
GERONTISM	sin. senilism.
GERONTOLOGIE	studiul bătrâneții sub toate aspectele.
GESTAȚIE	denumire dată perioadei de timp care se scurge din momentul fecundației până la naștere.
GESTOZĂ	modificări patologice care survin în cursul gestației, interesând evoluția sarcinii, toxicoza de gestație.
GHIPOZITATE	(lat. <i>gibbus</i> – cocoasă, umflătură), sin. cifoză, curbura coloanei vertebrale în regiunea dorsală formând o convexitate aparentă; poate fi de origine traumatică, infecțioasă sau congenitală.
GIARDIA (LAMBLIA)	protozoar intestinal care provoacă îmbolnăvirea de giardioză (lambliază).
GIARDIOZĂ	sin. lambliază; boală parazită determinată de un protozoar, care provoacă mai ales la copii dureri abdominale, diaree sau constipație, anemie și chiar tulburări nervoase.
GIEMSA	procedeu de colorație a celulelor și microorganismelor cu ajutorul unei soluții Giemsa.
GIGANTISM	(gr. <i>gigas, gigantes</i> - uriaș) anomalie caracterizată prin dezvoltarea excesivă a scheletului, atât în lungime, cât și în lățime care poate fi dată de tulburări endocrine hipofizare.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

GIGANTOCOTIL	parazit trematod din familia <i>Diplostomatidae</i> care parazitează în căile biliare și rumen la bovine.
GIGANTORHINCUS	(gr. <i>gigas</i> + <i>rhygchos</i> - <i>rât</i>) nematod cu trompa prevăzută cu mai multe rânduri de cârlige recurbate spre înapoi, retractile într-un gât mai subțire decât restul corpului, care parazitează în intestinul subțire la porc.
GIGLI (FIERĂSTRĂUL)	fîr de oțel ce comportă asperități fine pe toată lungimea, fiind prevăzut cu un mâner la fiecare extremitate; se folosește în chirurgia osoasă.
GINANDRIE	(fr. <i>gyandrie</i>), pseudohermafroditism parțial la femeie care, păstrându-și caracterele genetice și gonadice, prezintă trăsături sexuale secundare masculine.
GINATREZIE	(gr. <i>gyne</i> , <i>gynaikos</i> – <i>femeie</i> + <i>a</i> + <i>tresis</i> - <i>deschidere</i>) dezvoltarea incompletă a tractusului genital femel.
GINECOLOGIE	(gr. <i>gyne</i> , <i>gynaikos</i> – <i>femeie</i> + <i>logos</i>) disciplină medicală care se ocupă cu studiul patologiei aparatului genital feminin.
GINECOMASTIE	(gr. <i>gyne</i> + <i>mastos</i> - <i>mamelă</i>) dezvoltarea excesivă a glandelor mamare la bărbat, cu apariția de secreție lactată.
GINGIE	partea îngroșată a mucoasei bucale care acoperă arcadele dentare, aderând intim la periostul maxilarelor și care înconjoară pe dinafară coletul dinților.
GINGIVITĂ	inflamația gingiei din cauze iritative, toxice sau infecțioase.
GINGIVORAGIE	hemoragie la nivelul gingiilor.
GINGLIMĂ	(gr. <i>giglimos</i> - <i>balama</i>) sin. șarnieră, articulație în formă de balama.
GINOID	se spune despre un bărbat care prezintă unele caractere de tip feminin.
GINSENG	medicament extras din rădăcinile plantei <i>Aralia</i> , cunoscută pentru proprietățile sale tonifiante.
GIRUS	(gr. <i>gyrhus</i> - <i>rotund</i>) denumire atribuită circumvoluțiunii cerebrale.
GLABELĂ	proeminență mediană largă, fără limite bine definite, situată pe fața externă a osului frontal, între cele două arcade sprâncenoase.
GLAND	(lat. <i>glans-dis</i> – <i>ghindă</i> , <i>alună</i> , <i>nucă</i>) extremitatea liberă a penisului la mascul sau a clitorisului la femelă.
GLANDA PITUITARĂ	sin. hipofiza.
GLANDĂ	organ secretor cu structură și funcții diferențiate.
GLANDĂ APOCRINĂ	glandă al cărei produs de secreție este expulzat odată cu o parte a celulelor care se găsesc către partea terminală a canalului său secretor, glanda mamară este o glandă apocrină.
GLANDĂ ECRINĂ	glandă al cărei canal excretor se deschide printr-un por direct la suprafața pielii, este tipul de glande sudoripare mici, diseminate pe aproape întreaga piele.
GLANDĂ HOLOCRINĂ	glandă al cărei produs de excreție antrenează liza celulelor secretoare, glandele sebacee sunt glande holocrine.
GLANDĂ MEZOCRINĂ	glandă al cărei produs de secreție este escretat în afară, fără să antreneze moartea celulelor învecinate.
GLANDE VULVOVAGINALE	sin. glanda Bartholin
GLANDULAR	care se referă la o glandă.
GLAUCOM	(gr. <i>glaykos</i> – <i>albastru-verzui</i>) complex simptomatic ocular determinat de creșterea tensiunii intraoculare.
GLENĂ	cavitate rotunjită a unui os, în care se aplică un alt os.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

GLENOID	nume dat unei cavități articulare puțin adânci.
GLERĂ	lichid clar, ceva mai consistent decât mucusul, secretat de unele mucoase.
GLERĂ CERVICALĂ	secreția mucoasă alcalină a glandelor din colul uterin, mai abundentă în timpul ovulației, sub influența estrogenilor, care protejează spermatozoizii și favorizează trecerea în uter, diminuează sub influența progesteronului și a contraceptivelor care conțin acest hormon.
GLEROS	(fr. <i>glaire</i> – clar + lat. <i>ovi</i> – albuș de ou) lichid transparent, filant, asemănător albușului de ou.
GLIAL	care se referă la nevroglie.
GLICEMIE	conținutul în glucoză al sângelui.
GLICERINĂ	sin. glicerol.
GLICEROL	lichid siropos, cu gust dulce, subprodus industrial la fabricarea săpunurilor; se găsește în țesuturile vii, combinat sub formă de esteri în lipide simple sau sub formă de glicerofosfați.
GLICIFAGUS	insecte din familia <i>Tyroglyphidae</i> , clasa <i>Arachnida</i> care trăiesc pe grăunțele de cereale, târâte, fân sau cuiburi de păsări.
GLICOCOL	aminoacid care nu este indispensabil în alimentație, fiind sintetizat în organism; este prezent într-un număr mare de proteine, participă la sinteza diferitelor glucide.
GLICOLIZĂ (GLUCOLIZĂ)	(gr. <i>glykys</i> - dulce+ <i>lysis</i> - liză) descompunerea, desfăcerea glicogenului în organism, sub acțiunea enzimelor specifice.
GLICOGEN	substanță glucidică care constituie o formă importantă de rezervă de glucoză a organismului.
GLICOGENEZĂ	sinteza glucozei în celula vie, mai ales din ficat, pe seama glicogenului.
GLICOGENOLIZĂ	transformarea glicogenului în glucoză, la nivel hepatic sau muscular, sub acțiunea enzimelor.
GLICOGENOZĂ	orice afecțiune prin acumularea excesivă de glicogen în unul sau mai multe organe sau țesuturi, prin deficit congenital al unei enzime ce intervine în metabolismul glicogenului.
GLICOLIPID	lipid a cărui moleculă conține un zahăr.
GLICOPEXIE	fixarea și depozitarea sub formă de glicogen, ca rezervă de glucoză, în țesuturi, mai ales în ficat și în mușchi.
GLICOPROTEIDĂ	heteroproteină formată dintr-o proteină și un glucid.
GLICORAHIE	prezența fiziologică a glucozei în lichidul cefalorahidian.
GLICOSFINGOLIPID	sfingolipid a cărui moleculă conține zaharuri.
GLICOZURIE	sin. glucozurie, prezența anormală a glucozei în urină, în raport cu creșterea glucozei în sânge.
GLIOBLASTOM	tumoră cerebrală malignă constituită prin proliferarea celulelor gliale nediferențiate.
GLIOM	(gr. <i>glia</i> – clei + <i>omos</i> – sălbatic, necopt), orice tumoră dezvoltată pe seama nevrogliei, formată din țesut nervos embrionar.
GLOBINĂ	proteină a cărei legătură cu hemul formează hemoglobina.
GLOBOCEFAL	vierme nematod din familia <i>Ancylostomatidae</i> , care parazitează la porc.
GLOBUL	particulă sau celulă liberă, de formă aproximativ sferică.
GLOBULAR	care se referă la unele globule, mai ales globulele roșii.
GLOBULINE	denumire de ansamblu dată proteinelor care se deosebesc de albumine printr-o greutate moleculară mai mare, globulinele serice reprezintă toate proteinele sângelui, excluzând albumina.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

GLOBULINEMIE	prezența normală a globulinelor în serul sanguin.
GLOBULINURIE	prezența globulinelor în urină.
GLOBULOS	care are formă de glob sau de globul.
GLOMERUL	structură mică, având aspect de ghem rotunjit.
GLOMERUL RENAL	elementul inițial al nefronului, format dintr-un ghem de capilare arteriale, coafat de o porțiune subțiată a tubului urinifer numită capsula Bowmann.
GLOMERULONEFRITĂ	nefropatie predominant glomerulară; inflamația rinichilor și a tubilor contorți.
GLOMERULONEFROZĂ	afecțiune degenerativă amiloidă sau lipodă a țesuturilor.
GLOSALGIE	durere localizată în limbă.
GLOSINE	(lat. <i>glossina</i> – limbă mică) insecte tabanide din clasa <i>Hexapoda</i> care au trompa în formă de limbă mică; acestea pot transmite boala somnului (trpanosomiya).
GLOSITĂ	denumire generică pentru inflamații acute sau cronice, superficiale sau profunde, ale limbii.
GLOSODINIE	sin. glosalgie; durere localizată la limbă.
GLOSOFARINGIAN	care se referă la limbă și faringe concomitent.
GLOSOPLEGIE	sin. paralizia limbii.
GLOSOPTOZĂ	căderea limbii în afara cavității bucale ca urmare a unei paralizii a limbii.
GLOSOSCHISIS	despicare longitudinală congenitală sau accindetală a limbii.
GLOTĂ	deschizătură a laringelui care lasă să iasă aerul din plămâni și servește la emiterea sunetelor vocale.
GLOTIC	al glotei, referitor la glotă.
GLUCAGON	hormon secretat de celulele alfa ale insulelor Langerhans din pancreas; crește glicemia, având acțiune antagonistă față de insulină.
GLUCIDĂ	substanță naturală sau sintetizată, compusă din carbon, hidrogen și oxigen.
GLUCOCORTICOSTEROID	denumire de ansamblu pentru hormonii secretați de corticosuprarenală și de omologii sintetici, având acțiune asemănătoare cu aceea a cortizonului.
GLUCOZĂ	zahăr simplu, cea mai răspândită hexoză din natură, servind ca termen de referință pentru clasa glucidelor.
GLUTAMAT-OXALOACETAT-TRANSAMINAZA	abr. G.O.T., transaminază foarte activă, deosebit de abundentă în miocard, se folosește în diagnosticul infarctului de miocard, în care valoarea ei în sânge crește.
GLUTAMAT-PIRUVAT-TRANSAMINAZA	abr. G.P.T., T.G.P., transaminază abundentă în ficat, de unde, în cursul hepatitei, trece în sânge la valori mult peste normal,
GLUTEN	amestec de proteine prezent în făina de cereale, intoleranța la gluten (maladia celiacă și celiakie sau sprue nostras) este o afecțiune a intestinului subțire, care apare la copil, provocând scaune diareice grăsoase și o stare gravă de denutriție.
GLUTEUS	(gr. <i>gloytos</i> - șezut) care aparține regiunii crupei și a fesei.
GNATOSCHIZIS	despicarea mediană a maxilarului superior, în bot de iepure.
GNATOSTOMA	(gr. <i>gnatos</i> – falcă + <i>stoma</i> - gură), parazit din familia Gnathostomatidae, clasa Nematoda, cu buze aparente formate din alungirea cuticulei, care parazitează la porc, rumegătoare și om în mucoasa gastrică.
GNOZIE	facultate care permite recunoașterea unui obiect sau fapt prin unul din simțuri.
GODEU	amprentă produsă prin apăsarea cu degetul pe pielea infiltrată cu edem.

GOLGI (APARATUL)	structură complexă din citoplasma celulară, care are un rol important în procesele de secreție și absorbție ale celulei.
GOMĂ	nodul patologic de natură infecțioasă, care evoluează către ramoliment, ulcerare și cicatrizare scleroasă.
GONADĂ	1. glandă sau organ producător de gameți; 2. glanda sexuală embrionară înainte de diferențierea ei morfologică în ovar sau testicul.
GONADOTROFINĂ	hormon care acționează asupra dezvoltării și activității glandelor sexuale.
GONADOTROP	care acționează asupra glandelor sexuale.
GONARTRITĂ	artrita genunchiului.
GONARTROZĂ	artroza genunchiului ce se manifestă prin dureri, tumefiere și limitarea flexiei.
GONIE	celulă sexuală în stadiul inițial al dezvoltării.
GONIOMETRU	instrument pentru măsurarea amplitudinii unghiurilor pe care le formează articulațiile în cursul diferitelor mișcări.
GONDII	1. alge care trăiesc în simbioză cu ciuperci formând împreună licheni; 2. spori ai unor bacterii.
GONGILONEMA	(gr. <i>goggylos</i> – rotund, <i>nema</i> - fir) nematod din familia Telaziidae cu aspect de fir rotund, care parazitează în mucoasa esofagiană la porc, oaie, capră și bovine.
GONOCOC	sin. <i>Neisseria gonorrhoeae</i> ; bacterie ce produce blenoragia (gonoreea) la om, manifestată prin scurgeri uretrale.
GONOCOCIE	ansamblul manifestărilor morbide produse de prezența gonococului în organism.
GONOREE	sin. blenoragie, uretrită gonocoasă; boală venerică transmisibilă pe cale sexuală.
G.O.T.	abr. glutamat-oxaloacetat-transaminază.
G.P.T.	abr. glutamat-piruvat-transaminază.
GRABATAR	termen care descrie un bolnav imobilizat la pat.
GRAFIC	în medicina clinică, foaie pe care se înregistrează zilnic temperatura, tensiunea arterială, pulsul etc. ale unui bolnav.
...GRAFIE	în cuvinte compuse dă semnificația de: înscriere, înregistrare etc.
GRAM (COLORAȚIA)	după numele medicului Gram Henry (1853-1938); metodă de colorație uzuală a bacteriilor, comportând o primă colorare cu violet de gențiana (microbii care rețin această culoare sunt cunoscuți ca fiind gram pozitivi), urmată de o decolorare cu alcool-acetonă, apoi colorarea cu fuxină (gram negativi).
GRAM-NEGATIVI	caracterul unor microbi ca în cadrul colorației gram să piardă în cursul decolorării colorantul bazic.
GRAM-POZITIVI	caracterul unor microbi ca, în cadrul colorației gram să păstreze colorantul bazic.
GRAND MAL	formă de epilepsie caracterizată prin convulsii tonice și clonice.
GRANULE	1. particule intercelulare mici, reprezentând o elaborare secretorie celulară. 2. formă de condiționare a pulberilor medicamentoase.
GRANULOCIT	celulă conținând granulații în citoplasmă.
GRANULOCITOPENIE	scăderea numărului de leucocite granulare din sânge.
GRANULOCITOZĂ	afecțiune în care se constată creșterea peste valorile normale a granulocitelor din sânge.
GRANULOM	pseudotumoare inflamatorie constituită dintr-un țesut conjunctiv de granulație.
GRANULOMATOZĂ	orice afecțiune inflamatorie cronică având caracteristica formării de granuloame sau mase cu aspect tumoral.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

GRANULOTERAPIE	metodă terapeutică în care se utilizează o pulbere foarte fină într-o suspensie administrată pentru a stimula leucocitoza.
GRAVELĂ	denumire desuetă pentru litiaza renală, mai ales atunci când calculii sunt foarte mici.
GREBĂN (GREABĂN)	(sârb. <i>greben – spinare la animale</i>) regiune anatomică care are ca bază apofizele spinoase ale primelor vertebre dorsale și cartilajele spetelor.
GREFĂ	fragment de țesut viu, transplantate în altă regiune față de locul unde a fost recoltat; sau materiale diferite suportate de organism implantate pentru a reface părți din organism sau de a stimula organismul.
GREFON	(gr. <i>graphis – daltă de scris</i>) partea de țesut, organ sau material străin care se introduce în operația de grefă.
GRILAJ COSTAL	ansamblu coastelor ce formează pereții laterali ai cutiei toracice.
GRIPĂ	(ger. <i>greifen – a apuca, a prinde</i>) boală infecțioasă foarte contagioasă, aproape totdeauna epidemică, cauzată de mai multe tipuri de virusuri, cu localizare în aparatul respirator, caracterizată prin febră și alterarea stării generale.
GRITTI (AMPUTAȚIA)	amputația coapsei deasupra genunchiului, cu conservarea rotulei care se fixează pe suprafața secțiunii femurale.
GRUP SANGUIN	categorie în care se situează fiecare persoană după varietatea aglutinogenelor din sângele său, care îi sunt proprii, fiecare categorie aparținând unui sistem bine definit.
GUANINĂ	bază purinică în componența ARN și ADN.
GUBERNACULUM TESTIS	cordoan fibromuscular care se întinde de la testicul până la scrot la fetus, în perioada când testiculele sunt reținute în cavitatea abdominală.
GURMĂ	(fr. <i>gourme – scursoare abundentă</i>) boală infectocontagioasă, produsă de un streptococ, care afectează caii tineri, caracterizată prin jetaj abundent.
GUST	<ol style="list-style-type: none">1. simțul care permite perceperea savorii.2. calitatea gustativă proprie unui produs alimentar.
GUSTATIV	care se referă la gust.
GUȘĂ	(lat. <i>guttur – gât</i>) creșterea în volum a glandei tiroide.
GUTĂ	(lat. <i>gutta - podagră</i>) boală provocată prin depunerea acidului uric la încheieturi și manifestată prin umflături dureroase ale acestora.
GUTHRIE (PROBA)	cercetarea fenilalaninei în sânge, ca mijloc de depistare a fenilcetonuriei.
GUTIERĂ	<ol style="list-style-type: none">1. (fr. <i>goultier – gheab, canal deschis</i>) în formă de jgeab anatomic (ex. gutiera esofagiană)2. piesă confecționată din diferite materiale, în formă de jgeab având o anumită consistență, utilizată la repunerea fracturilor pentru a imobiliza capetele osoase.
GUTURAL	care este emis de gât, ex. sunet gutural, tuse guturală.